

TELEGRAFUL ROMAN.

Apare Martia, Joia și Sâmbăta.

ABONAMENTUL:

Pentru Sibiu pe an 7 l., 6 luni 3 l., 50 cr., 3 luni 1 l., 75 cr.
Pentru monarhie pe an 8 l., 6 luni 4 l., 3 luni 2 l.
Pentru străinătate pe an 12 l., 6 luni 6 l., 3 luni 3 l.

Pentru abonamente și inserțiuni a se adresa la:
Administrație tipografie arhiepiscopală, Sibiu, strada Măcelarilor nr. 47.

Corespondențe sunt a se adresa la:
Redacția „Telegraful Român”, strada Măcelarilor Nr. 37.
Episole nefrancate se refuză. — Articulii nepublicați nu se înapoieză.

INSETIUNILE:

Pentru odată 7 cr. — de două ori 12 cr. — de trei ori 15 cr. rândul cu literă garmond — și timbr de 30 cr. pentru fiecare publicare.

+

IOAN G. MEȘOTĂ.

In noul penultim anunțașem numai pe scurt trista intenție, perdearea neînțeluită Dr. I. Meșotă, directorul școlelor noastre centrale din Brașov. Astăzi împărtăsim ceterilor nostri pre larg decursul înormențării repausului și din cale patrui, trei cu evanescență, cari s-au rostit cu acea ocazie. Din toate aceste se să vedea, cine a fost repausat și cum l-a aprețuit conceționătorii săi.

Dr. Ioan Meșotă, profesorul și directorul școlelor centrale române gr. or. din Brașov etc., etc., bine meritat și mult regretat nostru coleg și amic, fiu adevărat al poporului seu, iubitor și stimat de toți concetășii săi, cari l-au cunoscut, numai și în viață, să stă cu o florie atinsă de brumă, în etatea cea mai frumosă de 41 de ani, atunci, când viața sa era mai scumpă, când naționala și în special Români brașoveni erau îndreptătiți să aștepte de dânsul cel mai frumos și mai salutare servită.

Cine a fost Meșotă, a putut să vadă fie-cine într-o înormențării sale, care cu drept cuvânt a fost pentru Brașov și o doală profund.

Ceremonia funebra s'a săvârșit amăsurează programului stabilit de o comisiune ad hoc.

Sâmbătă la 3 ore p. m. (21 cur.) cortegiul a fost precedat de școlari claselor gimnasiale, reale, comerciale de aici cu stăgele școlilor în frunte investite în dînă. După școlari a urmat muzeul militară; corpul preofes; carul funebru, însoțit de amândouă lăzile de 12 profesori și de 12 deputați ai reprezentanței comunale a Brașovului. Sincrinal era acoperit cu cunimi de flori, pe ale căror esparse se ceteau inscripțiile corpului didactic român. gr. or., ale reuniei de gimna-

stica săcărătă, ale reuniei unei fețelor române, ale comisiunii unei școlelor industriale (Gewerbe-Schul-Commission), a lui Diamandu Manole, a lui L. B. Popp, ale studentilor dela gimnasia, școale reale și comerciale, ale fetelor din clasele 4 și 5, în semn de distinsă iubire și stima pentru defunct.

Cortegiul era urmat de consanțienii reprobașului și de un imens număr de popor, printre care se distingea reprezentanții tuturor autorităților judiciale și politice, corpul preofes și didactic al confesiunilor catolice și protestante și cei mai distinși dintr-o comunitate și industria români și neromâni de aici, toți amici și veneratori ai reposatului.

Cortegiul a sosit în biserică S. Nicolae din Schei, unde se începea serviciul funerar sub decursul cărora vorbă, condus cu mult tact de prof. G. Dîna, executa cele mai pătrundătoare piese pline de dolu.

Tribuna să să cineva cu inima de marmură, ca să nu-i fie pătrunsă de adâncă durere. Să în adevăr multi amici, cu ochii săldăți în lacrimi, trebuiau să se lupte cu sine, ca să nu prorupă în suspiruri violente.

Cea dintâi cuvântare funerară o tinut revărat dr. Barac relevând în termeni generali meritele defuncțului pentru națiune, biserică și școală. A doua cuvântare a tinerii prof. și directorul gimn. Stef. Iosif, care, în puține cuvinte, dări bine simțite, zugrăvi caracterul defuncțului și meritile sale pentru școală; era a treia cuvântare o rostă în numele Eforiei școlelor centrale rom. gr. or. din Brașov, adv. Nicolae Străvoiu, care în cuvinte elocente, pline de simțire și cu un ton preponderant, adevărat oratoric, arăta perdere mare, ce o să suferă cu deseoibă Eforie, prin moarte același, care era mâna drăpăta a Eforiei, care era în totă afacerile la localul seu, care era model de activitate, de punctualitate și de stăruință, însoțiri, prin

carri defunțului să căstigă titluri externe de recunoștință la posteritate. În fine după coșinutul fu scos din biserică și ajunsă la mormântul judecătan Constantin. Ale lui adresa, în numele junimii studișoase, către va cuvinte pline de simț, ca un ultim adio, sună pulii și neînțelutul profesor și director. Tote aceste cuvântări fiind promise, nu le voia trimite spre publicare în st. d-văsătră journal.

In fine nu pot trece cu vedere satisfăcătoare nufărăș, ce o au avut fiecare din cei de față pentru onora, ce România brașovenă, mic și mare, secură să o dea meritului. Nici nu pot să nu exprim în numele corpului preofes și în numele tuturor Românilor brașoveni sentimentele noastre de mulță și recunoștință tuturor p. s. domini de naționalitate și religie străină, cari născ pregețat a da defuncțului cei mai de pe urmă onore, și în special comisiunile școlelor industriale, resp. președintul comisiunii Ios. Dîna, pentru cununa frumoasă pusă ca ofrandă de stămă și iubire pe sarcina defunțului. P.

Cuvântarea dinii prof. și conrector St. Iosif:

Vive militare est mi Uros!

Cu aceste cuvinte semnificative caracteriză lupta vieții renunță filosof și bărbat de stat Semeac, un om încrezător în luptă contra perverzității omenești într-o epocă de tragică memorie, în care viață și compunerea servia de piedestal tiraniei celor mai detestabili despoi. Da, domnilor! viața este luptă continuă în oră ce formă n-o am învingă. Fericiți muritorul, care în lupta vieții și incinge frunțea cu lauri victorii spirituale. Numele lui va ilustra o frumosă pagina în cartea vieții neamurilor.

Când vine din loc sănătă în fața acestui străsoarăgă constată adevărul maximelui de care este pătrunsă inimă mea în momentul acest solenel, dar forte durește pe trău noi toți, mi-implinse o datorie de consecință făță de barbatul a căruia perdere se deplângem. Problema, ce mi-am propus, în-

trece debolele mele puteri, însă bunavoință și îndușință DVăstre, care o împlor, mă încurajiază să a curs liber simțimenter și ideilor, de cări sunt preocupat.

George Meșotă de păză memoră, economic și agricultor cu darea de măslă, om cu frica lui Dumnezeu, înțelept și erudit din comună. Dărste, unul din cei săraci români, care înzestră cu minte sănătoasă, natură sănătosă de neînțălit și moral-religios, cu dorere ferbită de nămul lor, G. Meșotă dică, înainte de anul 1850 destinate printr-unul dintre cei doi fi și sei penitenciară de parte din impuls propriu, parte indemnă de către propopod de atunci al Brașovului, astăzi venerabil prelat al s. noastră biserică, încarțări în serviciul bisericăi și al națiunii sale. Era timpul când după multe și grele suferințări le succese în fine bravilor brașoveni a puncte temelei la găinăsul lor național-confesional, și unul dintre cei dințăi elevi ai acestei școli a mărțiat Ioan al virtuosului George, ca apoi Ioan terminând cele patru clase gimnasiale, care se deschisea succesiiv din an în an să treacă la gimnasia evangeliico-luterană de aci, de unde ca timăr abușurat de mare speranță să mărgări la universitatea de Sina spre a se pregăti pentru profesor, carieră ascendentă natură serie sosește. Faza primă din viață și termină I. Meșotă la universitatea din Bon, unde obținut titlul de doctor de filosofia. Înzcăzut cu scînteile teoretice necesare deveni apoi profesor la gimnasiul, al căruia sună fusesă. Corpul didactic de atunci era măndru a avea coleg pe înțărul doctor. Rara sa capacitate pedagogică, caracterul său solid, temperamentul său forțic, seriozitatea fină a întregii sale fizice în oră ce atacări ale vieții publice atrase aspirații oamenilor. Când cădu victimă încordării în labore nebosită, după ce dăinătorul director al înțărului gimnasiu, dr. L. Meșotă devine acușat institut românesc.

Iată domilor! aci jăi remăștește supuse străicețimile ale unui spirit lumână și distins care mai bine de un deceniu și jumătate neobosit intru împlinirea grelei sale misiuni lucră la propagarea șciințelor și promovarea educației naționale în institut, care a sătăi este investit în profund duliu, căci și-a

— Andrei, așa-i că nu mă cunosc?

— Nu, deo, nu-mi aduc aminte să vă fi vădit.

— Eu te-am cintat când aveai frigurile cele mari: măni o să vin eară.

— Sați dea Dumnedeu sănătate, respunse eu uitându-me cu recunoștință în ochii ei cei cu gene lungi.

Dómna, după ce spuse fire-cărula cătoare vorbă bună, ești din odose impreună cu lumea ce o întovărășă. Petrea Donciula capătă și el Stéa României și o privea acum cu ochi aprinși de bucurie; fie-care primise căte ceva, căte o cruce sănătate cea mai altă dar potrivit cu vrednicia lui, numai un singur sădea într'un colț și plângă.

— Nu mai plângă atâtă că dör nu pierde lumea pentru o cruciță, i' dise Donciula, a căruia ochi nu se desligă de pe a lui.

— Ti-te-e ușor a dice, că dacă vei merge acasă să să redâz omeneii cei ni bătăi, dar pe mine or să mă ie în baie sau?

— N'ai rană jo.

FOITĂ.

Andrei Florea Curcanul.*

Novela.

(Urmă.)

IV.

Erâm acum în spital. Multă vreme frigurile mă chinuiră să de cumplit că nu sciam pe ce lume mă găsesem, dar într-o noptea dormii mat în linisit și a dôia de mă simții durerile alinate și capul mai desecpt. Biștel Donciula care se afa cu mine în aceeași oadă suferise și el și grozav, însă acum mereu spre bine. Când eată că văd eu mișcare neobișnuită în spital.

— Ce este? întrebă.

— Vine Maria. Sa Dómna! mi se responsează.

— Andrei Donciula!... cătă să fi deshetgat să nu spui vr'o prostie ca la noi la sejtele.

— N'aibi grige că dór m'am deprins acum cu fețele domnesc ca țigan cu sănătate. Nu-ți aduci aminte

* Din „Convorbiri literare”.

cole po Griviță după ce am curățit-o de Turci, că a venit Maria și să mă bătu în măna peste uner, dicindu-mi:

— Te-ai purtat bine băte, și mulțășești! Din Curcan te-ai facut Vulturn¹... Er în stând drept dinaintea lui cu măna la cocardă am strigat de i an trecurt prin urechi: „Să trăiesc Maria Ta!... Dar ce spun eu?... tu n'ai de unde să-ți aduci aminte... erai leșnat... dormeai lângă Vasile Grăunte, care și el dormea, sărmanul, însă de somnul cel vecin.

— Nu mi vorbăi Petre, de dōnsul că mi se deschid ranele. La mai bine și vorbim de cei ce ne ește și sărăunii pragul usor ca dór am avut dile că burene.

Deodată se audi un sgomot afară, usile se deschiseră în dōni lăru și Domașnei terci întovărășita de multă lume intră în oadă.

— Cine-i Andrei Florea? întrebă Domașna uitându-se la noi toți.

— Eu sunt, Maria Ta, ei respondești. Atunci Domașna se apropie de căpătul meu și me privi cu ochi milosi:

— Tu ai puștugul pe Griviță?

— Eu Maria Ta.

— Fiind că te-ai purtat bine în fața dușmanului și ai apărăt cinstea stăgelui tău, am venit să-ți relapsește vrednică. Eată crucea Sf. Gh.蛾orchie pe care îto-ți hărăzesc maroile Imperat al Rusiei, eată și Sf. Teo României și din partea Măriei Să Domnitorului. Când vei merge acasă să-ți spui părțilești și rudenel tale că ai căstigat aceste semne de vitejă cu prețul săngelui tău, și să le păstrești tot-denumina lucruri sfinte!

— Să trăiesc Maria Ta!

— Apoi Domașna îmi anină ea singura cruce pe piept, și eu abia îmi puteam stăpâni înțeala care se cățea, și dör nu sciu să fi facut aşa mare îșanda.

— Apoi, pe când Domașna se întorce să vorbăsc cu cei alții, o duduș care venise cu dênsa, cu mai tineră din tate, cu nice și negri și gene lungi cum nu mai vedeșm, încă, se apropiă de mine, și-mi dise:

perdut prea de timpuriu pe capul seu prin un joc capricios al neințindătorilor Urstei.

Este greu, prea stămătăi unei ascultători, a depinde un caracter, și anevoie să se leva înșinurile și facilițările unei capacitați pedagogice, dar este apoi cu neputință a exprime în cunțe un spirit rector, care pus în fruntea unui institut de educație străbate prin toate fibrelle și articolele acestuia. Ici dăm o mulțime, colo admetză ca predinț și incurajăză puteri și fizice, dincolo de moșenește și cel în portință. Puterile didactice dirigite în modul indigănt vor conlucra în perfectă armonie astăzi cu pași siguri pînă, spre care învețământul: desvoltarea spirituală, formarea caracterului nobilării inițiale.

Aceasta este schița debătă a tabloului, în care se rezolvă naștere viruștilor pedagogico-didactice ale regrenților nostru director Meșotă.

Juștă este deci, răflorilor colagi, durerea noastră, meruhiu concurându-*lo* lacrimi, ferbinte, căci perdește noastră este mare.

Prin apereea din lîngă putere, vîrstăi bătrânească a lui M. Meșotă, — că omul învățător de experiență cîtigătoare prin munca, pote lucra metalbură de fărcănumi judecăt la propagarea cunoștințelor, cimentul, care legă nașunile și le înfrângă, — perde nașuna noastră un spirit luminat, sed un ministru sacrificat în din convicție, biserica un fiu înșelat și devotat binele ei; și era oneșintea și în special societatea noastră restrânsă din Brăovă, în membru distins, care în desobisire sferele ale vieții publice a adăpostit umanitate.

Înălță se nu consolă. Spiritul reposau tui viețuește și va ieșii între noi. Scenă și viruștile lui se vor perpetua înfrunțând vîljelele lui, căci *pars melior mei vitabi Litudini*.

Umără somnă! frate aminte și colegie puse în comun sublinială, unde durerea și desamagirea nu și-a făcut locuș. Memoria fațelor tale să se eternize în inimile noastre, însemnările viruștilor tale ne va conduce printre stâncile prăpădășoare ale vieții, de care te să desprășui printr-o proa de dimpuri. Dizi:

Cuvântarea dñui avocat N. S'trăvin, membru al eforiei gimnăziale: Întrăstărișor ascultători!

Asadar Dr. Ioan Meșotă directorul institutorului nostru de învețământ a făcută dă mai fi într ceii vii.

Multe sunt lacrimile caruie cursă la acesc coscinc, multe sunt inimile amar lovită prin acăstă perdere.

Mama, frajii, surorile și nepoții defuncții deplânge cu amar perdere măngâiere, a măndirici lor. Colegii reputașului jaleșos profund pr amicul lor sincer, pe calegul lor intelligent, pe conducătorul lor cel pînă de moarte.

Amicii, cunoșcușii, concetănenii deținători deplânge perdere unu bărbat înțelept și folositor nașunie și patriei sale.

„Or dice că am căpătașo sprăvălinidu-mă cu caru.

Ai dreptate, i disiei eu. Si tu te-ai purtat ca toti coalați. Las' c'ou pune eu un cuvînt pentru tine cînd a mai venit Dômna pe la noi.

Mă simtăm oră cum în drept ai făgădui mijlocirea meu către Dômna, căci ea cu mine statuse mai multă la vorbă și numai mie dintre toti mi dăduse domuș cruci. Apoi mulțumit în suflet, mo acoperi cu plapoma, închise ochii și prinse să găndesc la lăudcea frumosă... Ce desobeire inter Crățina și dômna... Catrina are ochii albastri, pînă galben, pelita arăsă de sôră, în sfîrst și ea totă fetele din sat, nimic mai deosebit; dar ea... Ce ochi negri și luminoși... Ce gene lungi pare că stăvili de lacrimi... ve gură croită numai puțibele... De mult ce găndii la dênsa adormiri, er de mult ce-mi intrase în inima moa visai.

Va urma.

Nimense însă nu va simi în aceste momente mai profund acăstă neroparabilă perdeare decât acea corporală, căreia să concrețui institutule noștre de învețământ, voiu să fie deacă Eforia scolară.

Era linistită în sufletul seu acăstă corporală, scînd că institutule de învețământ sunt conduse de un bărbat, care, înzestrat cu cunoștințe înalte și cu un tacit deosebit a scutit rădica acestei instituții la acel grad, pe care se săfă celo mai buninstitutule omogene pe patrie.

Era măndră acăstă, eforie pentru direcția institutule noștre, care chemat prin încredere și respectă la postul misiunii onoare în reprezentanță municipală și comună, consistoriali, șiinde și congres, todeuna se afă la culmena ministrării.

Nejîndurată era speranța noastră, ca cătă venină institutule noștre de învețământ se vor afla sub o asemenea conduceră, ele vor prospera și vor înainta puternic într-un binele patriei și al nașunii noastre.

Aceea linistită, sufeșteasă,acea măndră indenității, acesă speranță motivată a noastră astăzi în acel seimen apun în moment.

În cea mai vîgoroasă vîrstă ajuns la matematică cultura se ascătă bărbat neobișnuit de rapid acord în institutule de învețământ, pe răpit nașunii.

Serăna nașunie ce a pînăcatu ca și fiu cel mai plin de speranță să-ți fie răpiu unul după altul.

Dar durerea este prea cumplită, ea se strângă în inimă, nu curmă într-o măsuță, nu vedea lacramile noastre de cumplită durere și todeudată de profunda recunoaștingă, pe atunci te vîrșănu cu drept cuvînt la mormentul tău.

Dar ce-i pasă de te de recunoaște, oménilor, cu om mult mai mare recompensă duci cu tine din acăstă lume; tu duci conștiința de a și pălini cu sumptate deundă datoria ta în ori care loc, în cari te-așteptă procedința, tu duci cu tine conștiința de a să transplantă spiritul tău cel iubitor de cultură și revător de sciință în institutule noastre, în șinorimea noastră; tu duci cu tine credința că sprijin tău transplântă în șinorime și prin aceasta în nașunie noastră a devenit omurilor chine și dincoce de morment.

Fericitoare și-i este dat acea, ce la puțini omeni este dat, și-i este dat a gustă deodată două nemuriri:

Nemurirea eternă din colo de morment și nemurarea fațelor tale dincoce de morment.

Memoria ta se sturnă!

Cuvântarea octavianului C. Alexiu:

Duoșii asistenți!

Ai plâns cu toții mărtăi iubitului și respectualui director Ioan Meșotă, a și plânsă sincer și amar. Acum, în momentele celei din urmă despartiri vine și tinerimea gimnasiului, pentru a unu durere sa cu a domnilor vîstre și pentru a ducă rîmăs bun părținelui ei sufeșteasă. Tristă și grea este sarcina, ce ea și mai impus, căci durerea, care să ca și a fost lovită pentru acăstă perdere irreparabilă, nu se poate exprima prin cuvînt. Nici odată cu un plâng de moșteni mărtăi băstură, bat, care în decurs de atâtă ană ne-a condus cu atâtă zel și înțelepcie pe calea luminișării, și în căru puternice sprighi noi speram încă să aș de mul! Acum căte-vă eluri ei era încă în mijlocul nostru, plin de viață, și rădele, ce emana din învețăturile lui, lumina mințile și încalecă inimile tuturor; și, acum?..., acum îlăt-îl reoce, înghesă de sfuarele morți, neputind înțelege nici plângere noastră!... Cui n-ar sfârșa inima astătă joc nedrept al sortij. Pe cine n-ar face el să acuse chiar dreptatea divină?

O iartă-ne Dômna, deacă dureea ne-a făcut pôte și pe noi să ne indoin de dreptatea ta! Iartă-ne, dăurgă, cu care ne ai fulgerat, a fost prea mară și ne-a rătăcit mințile!.. Tu însă, anger săngeros al morții, pe tine te întreb, de ce ai fost așa de orb? De ce

dintrătata lume, ce se sbucină în miserie și ticaloș ai ales toamă po acest distins bărbat? Si cum ai avut curașul să-ți rapescă chiar din mijlocul nostru? Nu scăză astăt este el de ibnit, nu te-ai temut că se brațe se vor ridica în contrăj pentru a-ți apăra?... Dar nu — durerea mă fecă să aînrez, căci, vă! tu esci inviolabil; nu putem arunca asupra și decât blasphemie noastră. Èr' pentru sărmăna victimă, cădută sub lăudă lăovită, nici pentru ea nu patră de plângere și lăudă viruștili și talențele-i rari a face și regretă ori cine i va înțela numele! Mă intorc dăt' către tine, părințele nostru, iubit, și-ți dic: frumosă a fost viața și pănia de fapt nobile; cruda pă-ța a fost să te-ai sprijină și tu părtăce pînă la moarte; tu așa și tu, săptămâna tău, pă-ța și pă-țanță deosebită cîntă, pote că-ji vești să făci în altă lume. Însă memoria ta va fi necesată în inimile noastre și fiți tîi sufletește vor căuta prin faptele lor să doveșdește, că au fost vîrbindi de tine. Cu durene ne desparte și dințe și-i dicem: odihnește în pace în sinul eternității!

Revista politică.

Chiar și criza ministerială din Viena și prea lungă scîrile deosebite armistițiu și despare pacea și fîtorie. În diminea delă 3 Februarie o telegramă oficială din St. Petersburg rîspîte totă indoială cătă a mai existat, despre încheierea armistițiu îl înțelepcie turci și ruși și despre subscrierea baselor de pace. Subscrierile autorilor săi facută în Adriano-pole de către Marele principă Nicolae și de către plenipotențiul Saltan-ului. Indată după subscriere s-au susținut ostilitățile și operațiunile totă teatrelle de la Iapă în Europa și în Asia.

Atâtă cel putin se săcăcum acu posativ.

Va să dică acesta e ore sfîrșitul resbolbului rusesc-turcesc? se întrebă lumea și nu scie că să și săpătă căci și nu cunoșce cari sunt basile subscriseră.

„P. L.I.” care sălă de bucurie, ce-va mai înainte, pentru lovitura cea cavalerescă a contelui Andrássy dată lui Gorcăiaș, este ceva mai calm acum după publicarea oficială despre urmată subscriere a armistițiu și la baselor de pace. Ansă adeverătă a cămărei, pentru noii cei-neinținăti în secretele cabinetelor europene este neconoscută, cu totă cale de mai sus. Oficiul din Budapesta însă este mai puțin decât calm. El trece în un grad oră-de-ore de nesăcru asupra Rusiei. Față un cunoscut că totă fortele reale de la Dunăre și Erzerumul să se evadă de turci, insuflă angajările lui „P. L.I.” și pentru vede cum Rusia să fereștă nu atingă interesele britice, pe cale ale Austro-Ungariei, nu-le consideră de loc. Oficiul din Budapesta sustine mai departe că rușii sunt militarește domni prește sferă intereselor austro-ungare.

Pe succedă nouă, se întrebă tot „P. L.I.”, să-i diplomatice (pe Rusi) afară din Bulgaria, său vom fi siliti la înțindut la alte mijloace?

Răspunsul este și acum tot așa

de a avea oportunitatea de a se considera ca strinși de Italia prin putere legătură, pe care timpul n'a putut de căi a face mai scumpe.

fuctul așteptat. Constelaționea în conferență poătă căștiga aspirațiunilor rusesci preponderanță făcută cu condițiile miniștrului austro-ungarus de externe. Interesele Angliei cu ale noastre sunt identice; dar ce are să urmeze mai departe din impregnarea această este supus indeiole. Pentru Italia nu se potușă răjâma, ieră cătă pentru Germania, vîitorul are să se arete, dacă ea este mai aproape de interesele noastre decât de planurile strămoșilor ale Rusiei.

„Nat. Ztg.” din Berlin publică în testoul original (francez) în prescurtare condițiunile de pace. Aşa după cum le are „Nat. Ztg.” se desobește de cele impărtășite de ambasadorul Layard lordului Derby. După cum le are „Nat. Ztg.” Bulgaria, în limitele naționalității bulgare, are să se constituie într-un principat autonom tributar, cu guvern creștin, milăție indigenă, afară de unele puncte ocupate de trupe turcescă, care pun se pot hotără mai tardin. Cele-lalte puncte sunt identice cu cele publicate după „U. P. A.” cu desobirea că România se dico să ramene independență prelungă desăpără destinalită. Despre retrocessiunea Basarabiei românești nu se dico nimică ciu un curven, pe când între condițiunile impărtășite de ambasadorul Layard se dico expresă și despre retrocesiune.

Dziarile din București sunt îngrijigate, cu toate acestea, destul de sgomotul retrocederii, care n'a fost desemnată pămă acum de gubernă. „România liberă” în numerii săi din urmă să despișnește speranță că Rusia nu va pretinde a mutila statul român. Atâtă în camieră că și în senat fu interpretat guvernul român asupra acestui punct. Să așteptăm dară responsabilitatea guvernului, care va aduce ora la murire.

Adrese de condolență.

Camera română a decis să trimite Camerei italiane și adresă de condolență pentru perdearea bunului și gloriosului rege al Italiei, Victor Emanuel. Eta căci adresa:

Donnele President! Camera deputaților, începând astăzi lucrările sale, a înserățin, printre un vînunat pe biurom său, dă și interpretul seu pe lângă reprezentanții Italiei, să-și exprime împărtășirea durăresă ce România ia la doilea ce lovi naționalitatea italiano-

Mă grăbesc, domnule president, a-mi deplini o datorie, a cărei depinire, numai prorogarea accidentală a Camerelor a putină întârziă.

România n'au incitat nici odată de a se considera ca strinși de Italia prin putere legătură, pe care timpul n'a putut de căi a face mai scumpe.

Am sărbători înalte vîstă, neam bucurie de bucurie, plângem astăzi cu voi păcălașe care a lăsat în urmă înțelepcie turcescă și românească.

„Sum fericiți, domnule president, de a se înțelepcie cu români și să vă regăză boala voastră a primi expresiunea adâncă mele considerații.

In același scop a votat și Senatul, ieră, următoare adresa:

„Senatul, pînăs de durere pentru imensa și prematură pierdere, ce România împreună cu Italia, au facut în persoană Mihail Rege și cetățan Victor Emanuel, să-lăută, eu un simțemant adeneo de venerație și de recunoaște, memoria glorioasă și binevoiță a primi expresiunea adâncă mele considerații.

Toate deodată, Senatul, plin de credință în măretele destinate ale noastre Domnii, se-

lăua cu respect pe Majestatea Sea Regelă Humbert, al cărui prima cuvântare adresată poporului Italian său o exprimă și o încurajare pentru totă populație de guvernă, arătându-l, ca moștenitorul tronului lui Victor Emanuel, este și moștenitorul viruților Augustului Sea Tată, Binevoitor României."

Presemne de decadență a populației române din Austro-Ungaria.

(Incluzor).

Într-o căt postul mizerabilă aptitudinea pentru serviciul militar și puterea de rezistență a tinerilor români lasă să judece fie-care om cult, care a trecent în suși său cel putin a privit mai deaproape, un astfel de perioadă de infirmitate.

Privind felul traiului tinerimei noastre la teră și în scările întințări, pe lângă virtutea de martir a postului, și alte multe cauze, caru-după părtrea mea, impiedică dezvoltarea ei fizică. — Înăc din vîrstă cea mai fragădă tinerii se încarcă din partea părinților în mod tradițional, cu munca grea în cursul zilei întregi, se expun fără crățuire dinu și neptea neajunsurilor temperaturăi, se intrețese a ridici și purta poveri, caru-n stau în nici o proporție cu puterile lor; mai incolo trebuie să dörnu cu o mulțime de persoane de ambe sexe în aceeași odată, împovărată cu ser stricat și adesea cu tot felul de necurătenie, — și tôte aceste trebuie să le facă în o îmbrăcăminte nimic mai puțin decât practică și pe lângă o hrană, care — cu deosebire în timp de post — oar desfășura chiar și un Spartan. Adese și acesta hrana slabă lipsesc, căci nu araro însă legumele, cucuruzul, șoenele, lăptele și brânza călătoresc la jidoul satului pentru rachini și fămăea cea mare crâncenă este bucătăriul pentru stomacuri, caru-ar face onore unui strău.

La acest model de trai nefiresc se mai adauge și bufera pretește măsură de rachini, la care, copiii se dezdat din partea părinților din etatea cea mai fragădă sub curvență că „el contribuie la sănătate“ și „ca copiii să poată dură“.

Acestă mare crîmă a românilor, din care istoria ne prorocesă moartea noastră ca porop și pe care contrarii noștri o și protegă spre acest scop, a luit în primul din urmă în unele părți dimensiuni atât de mari, încât seaf integră în se mai pot privi, decât drept domenii ale jidănilor.

Preste tot locul în lumea civilăsată există legă, prin cari se regulează munca copiilor până la 16-18 ani, numai la noi tinerii servitorii sunt lăsați la discreționea stăpânului, și numai dela simbul lui de umanitate aternă, dacă tinerul servitor do 10—16 ani este exploataz cu devesere spre scopuri economici și schilăză chiar, său cu deosebire sub împregăturile noastre din Europa, unde mai multe după lege stăpânului ii era permis a impune pedepsă trupesci servitorului seu.

La decăderea populației în privința fizică contribuie în mod insinuat lipsa de scăole de fete. În teleg scola pentru fetele de teran, unde acestea să nu învețe numai unele ruginăciuni, și putin a scrie și cetei, ci și pregătirea bucătelor color mai simplu și cōceră pâne. În casele tinerilor români, cu deosebire la cei mai avuți se strică foarte mult material și totuși bucătale în cele mai multe case nu sunt consumabile. Din faina cea mai frumosă se coace adesea o pâine, care nu ti-o poți închispi mai repede, și pâne face pe lângă mamălgă, parte esențială din nutrimentul tinerilor. Pâne de acest soios înăpătă, precum an avut adesea ocazie a oprimă din familiile române mai avute din Câmpie,

pie, este în stare a-ți spoi și inchiega stomacul pentru săptămâni întregi. În astfel de împregături se inteleag că, teranul nu i se remâne altă, decât să se ducă înaintea măcară la jidan pentru aș „droge“ stomacul cu o cinică de rachini, ca să poată primi bucătale cele prea grase sau prea slabe, să trândul necopt, numit pâne. Fuguri, cataruri de stomach etc., sunt urmările inevitabile ale unui astfel de trai. Dar este adeverat, că recompenșă, nevasta teranului, știe recitaute de întrebări din catichism, să și să cōse și frumosă și să-tăru cretintele cele mai minunate, căci așa-i a fost creștinat în tinerețe.

După această mică escuse să se înțorce era și la soldatul român. Una din cauzele principale ale îmbolnăvirii lui este dorul de casă (nostalgia), pentru cărența și care e cunoscut în totă armată.

Numerul celor afeciați din acăstă bălu și neinsemnat, și mulți dintre junii români și-au statut din cauza ei o morte prematură în pământ strâin. Mai mulți cu orice alt popor pote, românul încebozește un trai fără restricții și căte odată „dolce fainte“ la care s-a dedat din copilarie, când păcește oile în pădure. Se inteleag că, acest lucru trebuie să încrede îndată ce se face astăzi.

O altă cauză a deceselor îmbolnăvirii, care se potrivește cu invaliditatea său morție, este frica de medici și de spital, căci de la casă-i a-băgat ideea în cap că, în spital trebuie să mori, și că băla este o pedepsă trimisă de providență, nu eri u ormare a trainu-ni nerugălat și slab. Urmarne este că, el ascunde băla, pâna ce a luat dimensiuni atât de mari, încât ajutorul medicului nu mai poate să fie dinu ni folos. Pe de altă parte însă face tocmai ca acasă; se ducă la vre un preot dintr-unul, și nu pregară-i de apoi să decerui din urmă, pe care și l-a adunat cu nespusă îlpădire pe urmă.

Asemenea lucruri am văzut mai multe cu ochii mei proprii.

Dure! multă diție preotăilor noștri de la satul par a nu să stă că, numai prin rugăciunile lor nu se pot vindeca aprinderi de plăună, cataruri de stomach său lângăre, căci alcunii nu am întinția nici la tinerii nostri soldați români astfel de idei din evul mediu.

Aceste rânduri s'au scris din cel mai curat sănătate patriotic și numai o sofisterie revoitoare ar putea presupune motive ignobile. Pie ca espunțile rilei acestă să servescă de o mișcăndegate tuturor aceloră, cari sunt chiamati a priveschia aspirații prosperității populației române, ca înainte de a fi părăsiti, să se delature caușele, cari amintescă și atâție din rădecina iubita noastră națiune.

Mars.

Varietăți.

† Ioan G. Meșotă,

doctor în filosofie, profesor și director al gimnaziului român gr. or. din Brașov și al școlelor centrale împreună cu acestor, assessor consilier arhitectonic și metropolitan, deputat în congresul bisericos și sinodul arhitectonic, membru corespondent al societății academice române, reprezentant al comunei și al comitatului Brașov, membru al Foriei și al delegațiilor școlastice de aici etc.

Și-a încheiat cursurile viile sale pline de activitate și de cunoaștere în 1901, la vîrstă de 41 de ani, după unificarea înțelegerii (Pneumonia și Pleuritis), împărățat cu st. taine.

Cuprinză de diverse anumă acăstei perioade înregistrările: Copiar didactic, Eforia școlară centrală rom. gr. or. de aici și necon-

solatii săi consângăti și amici.

Rămasările pâmântene ale regalătutii săi vor îmormânta Sâmbătă în 21 Ianuarie (2 Februarie) la 3 ore după amiază.

Cortegele funebrale va pleca din casa scolară Nr. 1380 strada mare la cimitirul Sântului Nicolae din Scheii.

Fee-i tineră usoră și memoria eternă!

Brașov, 19 Ianuarie st. v. 1878.

* (+ Necrolog) Ioan Perianul, paroch din Trestia, tracăt Zarandului, în numele seu și al fratrilor seu, 7 fii ai repausătorii toti maiorenri, care sunt preotă — preotesc, precum și în numele consângătorilor repausătorii, cu înimă frântă de dureare, aduce la cunoștință mōrtea dulce sale Maice Agafita Perian. Preotesc vîdău, care după un scurt morb de vro 3. dile, fiind împărtășită cu s. Eucheristică, repausă în 15 Ianuarie a. c. în comună Crisicior, unde mergeând la fiesă bolnavă, mărită acolo, cădu victima în etate de 58 ani, și în al 10 în al vechei sale.

Rămasările pâmântenește ale repausătorii vor strămuta în 17 Ianuarie a. c. la 2 ore d. m. din locuința ficește la odihnică eternă în Cimitirul gr. or. din acel loc, unde se află în repausă părintii, frântă și sororile repausă.

Fee-i tineră usoră și memoria binecuvântărată!

* Cetim în „National-Ztg.“ din Berlin, Ministerul de finanțe al României, Câmpineanu, după ce a petrecut mai lung timp aci, a parăsit Berlin și s'a reîntors la București. În restul petrecerii sale în Berlin a fost primi și la curtea regală, fiind tot-deodat onorați cu invitație la ultimul bal de vară.

* (Amânare). Peractările în procesul de presă contra d-ilor Murășan și Barj, care era să-l încujo în 12 și 16 Faun, se amâna pe timp nehotărât din cauza cădu Murășan să îmbolnăvăse.

* (Inscriție) I. reuniune generală a funcționarilor austro-ung. și înține adunarea sa ordinări locală și consorțială din anul acesta Duminică în 17 Februarie n. a. că la 10 ore a.m. în sala de ședință a magistratului, la care se invită acelii membri ai reuniunii care sunt aici în evidență.

* (Anunț). Aducem la cunoștință DD. Prenumerantii ai focii noastre, „Higiena și școala“, că nefind numărul prenumerantilor complet nu putem începe edarea ei fără dată. Deci se binevoiște a mai aștepta pâna în finea lui Faun, căci urmând în tōate dilele cătun său de prenumenii sperăm ca pâna atunci să se completeze numărul și apoi vor urma numeri întăriți după olală. Era în casă contrarior vom restituî D.D. prenumerantii banii primi și astfel nu vor avea nici un damaș.

Despre incetarea focii acestor ne părăsesc în atât mai repede cu căt toc mai pregarăștem într-altele. „Tractarea aberațiunilor și morbillor secolului caru sunt de natură delicată și supuse unei sfici, rușine nejustificabilă, prin neglijere, ori tractare rea, de generază și amarește nu numai viața individuală cu de multe ori și a familiilor intregi și a generațiunilor următoare.

Unde din contra inițiată în funcțiile genitați, cu aberațiunile și morbillor lor se vor pută ajuta înșisi.

Tot odată roagă pe RD. Reștanțieră din anii trecuri a refu datoria. Temișoara 20 Ianuarie în 1878.

Dr. Vasiciu.

* (Procesul baronului Gyula Bruckenthal) contra comunei bisericești de relig. evang. din Sibiu s'a peractat la tabă reg. din Murș-Varșavăra, ca a două instanță. Tabă reg. a decis procesul în favoare baronului Gyula Bruckenthal, care are să intră în stăpânește averile bruckenthaliane. Spesale de proces se împart reciproce. După cum ană impărtășă la finșul seu, tribunalul din Sibiu ca instanță primă a stabilit reg. acescădă la 1000 de lei, aici și amicii să se înțeleagă.

* (Cutremur). Diareile din București spun că în 20 Ian. v. dimineață, pe la orele 6 și 20 minute, s'a simțit un cutremur de pâmânt în București. Cutremurul a avut două perioade succesoare, dintre care cel din urmă a fost mai pronunțat, durând mai bine de o secundă.

* (Ruso-Turcesc). Împaratul Rusiei a dăruit general-locotenentului Mihail Soboleff, pe lângă o epistolă de mulțumire în cei mai caldării termeni, o sabie aurită, înfrumuseată în brillante, și pură inscripție „Pentru trecearea prele Basman“ — Osman-pașa ar fi primit de la Sultanul 1000 de lire, refăcând cele 2000 ruble, închinătate de guvernul rusesc pentru întreținerea sa.

PARTEA SCIENTIFICĂ și LITERARĂ.

Studii ermenentice.

I.

Necesitatea Ermenentică.

Intrăgătă literatura antică și modernă nu este nici un op care să fi eserțiat și să exercize o influență de puternică asupra omenei ca Biblia. Puterea jumătă, purură, interesantă, a atâtă în jurul său pe totă căpătăci. Tineri și bătrâni, bărbați și femei, învăță și înveinătă: toti așa interese la ceteră acești cărti. Însemnătatea ei științifică, culturală și istorică silesoasă pe erudiți să se ocupe cu dină, iar însemnătatea ei religioasă morală face ca creștinul să fie îndotubită, indoit sempă, privindu-o ca pe adeveratul isvor al vieții vecinice.

Si cu toțe că Biblia este de un interes așa general, cu tot farmecul, cel erudită exercită asupra lumii: nu totă lumea o înțeleag întru tōte. Nu numai laicilor, nu numai învățătorilor dar chiar și celor erudiți le rēmâne o parte ore care neînțelește său reunitește.

De unde acsta?

Cu toțe că biblia este scrisă în un stil usor și acore naiv: ea în mare parte este greu de înțeles din cauza adenimii ei, în al cărui sanctuaru nu este de tot ușor a intră. Căci, deși Biblia formează un tot compact și nedepărțit, deși ei se naște și se prezintă ca o singură carte, totuși ea constă din mai multe părți, din mai multe cărti, ce în limbaj, dispozition și idei diferențe unele de celelalte.

De și după spiritual și ideile fundamentale ale ei, se pare a fi sitit din pielea unui și același scriitor; de și după doctrinele salutare singură ea se numesc cu dreptul *sântă scriptură*, carte djeasă — totuși ea e scrisă de mulți indivizi în timpi diferiți, în deosebite limbi omenești, ca totuși are și o bună parte omenească. Spiritual djeasă, ce predominesc această carte de la început pâna la fine, se imbrăzca în vestiment omenești.

Nu numai atâtă: naționalitatea și jocul în trinza un mare rol. Scriitorii Bibliei, cu deosebire a Test. vechiu, au apărut unei națiuni, în sinul căreia s-a crescut, de al cărei spiritual de cultură ei au trebuit să înțâlnească, totuși ei au scris în sine naționalitate, într-o limbă aceea. — Ei au viu într-un timp anumit și prelăngătă totă inspirația, scrierile lor au fost conditionate în mare parte de împregături contemporane — politica, societate, moral și religiozitate —, întrise într-o lume în care se strâcătoare idei, vederi și interese de ale timpului, în care au trăit și scris densi.

Desi celul laic i se pare, că în mare parte Biblia corespunde ideilor moderne, sănătă, că din punctul seu de vedere modern, o pôte înțelege, ca și cum ar fi scrisă în timpul său — totuși idee impregnată, alte gândiri, care îndepărtau de ale sale și scrise de ale timpului.

Numei de Testamentul nou ne despart 18 vécuri.

Intre scriitorii și scriitorii, este dar un gol, o diferență. Si scriitorii, ori care ar fi el, învățăt său neînvinăt, laic său specialist, cand cetește

